

Ungari puszta.

Laagris olles avanes meil võimalus ka tüüpilist Ungari pusztaat külastada. Selleks tuli meil sõita Dunarist umbes 50 km läänepool. Sõit toimus moontoodil. Sõidu ajal siivenutati sõprust soomlastega ning ka hollandlastega, et tulevikus fotosid vahetada, sest kõigil olid filmid lõpukorral.

Möödume tel tohutuumrtest maisipõldudest, mis teed mõlemal pool palistavate viljapunde vahelt paistavad. Ka suuri hanekarju võib silmata igal pool lompides; oli ju elmusid öösel suur äike. Ei või ütelda, et hanekarjad liiguvad suurtes hulkades, nad liiguvad ning potretuvad vees umbes 10 kampa. Talude juures võib näha ka suuri seakarju; siin võib mainida kiitvalt meie sigu, kumand on hulga puhtamad, kui Ungaris; vaatamata veel sellele, et meie sead on valged ja sealsed hallid.

Varsti kaob teäärne viljapunderiba ja ka talused pole enam näha. Siis lõpevad ka põllud, ning algab lai ja suur laengulik heinamaa: siin algab pusta. Enne aga, kui siirdume pusztaat vaatlema, peatub me auto veel ühe maja ees, mida nimetatakse tüüpiliseks ungari majaks.

alalhoorida

See hoone tuleb meelde filmides näh-²
tud ungari väiksemaid restorane. See
ehitis asub tükk maad eemal kõiki-
dest taludest ja seda külastatakse
vist turistide poolt läbisõitudel ja
kohalike elanike poolt laupäeva
ja pühapäeva õhtuti. Meid võtab
vastu kohe meeldesti jaunistavalt
kõlar mustlasmuusika. Mustlased,
kes mängivad on riistatud rahvarii-
tusse, kus domineerivad toonideks
on punane ja must. Astume sisse suure
tuppa; tegelikult polegi see tuba, vaid
suur rõdu, sest et aknaid pole ja
seinu on ka vähe. Seinad on seest
värvitud üle rahvapärase mustri-
ga ja seintel asuvad mitmesugused
ungari rahvapärased esemed nagu
mitmesugused pudefid, kroon põllu-
viljadest ja lilledest, mida töökuse-
peo puhul valmistatakse ja müüd.
Saalides asuvad veel mitmesugused
ilusad käsitööd, tuhatoovid ja vaasid
rahvapärase mustriaga.

Hoones müüakse ka postkaarte, mit-
mesuguseid mälestusesemeid ja veine.
Siis tuleb majasisele platsile üks
Ungari rahvariietus karjane ning kan-
kab üle pea pikka piitsa keerutama
ja seda kogu aeg plaksutama. Seda-

sama hakkab tegema ka teine karjane, kuid juba hobuse seljas. Hiljem antakse pütsad meie kätte, proovimiseks, kuid ainult üksikud saavad paar laksu teha. Lõpuks näeme veel, kuidas selle koone lagada tuleva allasuvasköögis kann varda otsas praetakse.

Siis sõidame edasi tõelisse pühtasse. Juba kargelt paistavad suured kaevurakmed ning joonduvad karju. Jõuame kaevule just jõgi ääres. Suurtesarvedega härjad liginevad 200 pealises karjas aeglaselt kaevule. Inimesinad võiga ei kardeta, kuid nad suhtuvad väga anpaklikult mu fotoparaati. Täitsa läheneda nad ka ei lase. Huvi-
 tav oli ka vana karjus rahvariites, omapärase kõvera keega ja väikese karvanäiss-koeraga.

Siis aetakse meist mööda 100 päine hobusekari. Es kihutavad hobused, noored ja ilusad, vanad ja nõrgemad, nende järel kihutavad ilusad ratsahobustel rahvusõhinastes karjused õhus peaaegu kohal keedlevat pütsa plaksutades. Kari aetakse meist nii lähedalt mööda, et võidi fotografurida, kuid karjaks oli ilmselt juba liiga pime.

Huvitav on see, et selle suure karja hul- 4.
gas oli näha ainult paari ilusat rat-
sahobust.

Edasi viidi meid vaatama hobuste
kopsleid ja aedu, kus vahist talvelgi
veiseid on. Säälsemas asus ka karjun-
te omm, säält toodi võidja ja näidati
meile nende rahvarõivaid ja väge-
paksu talukasukat.

Kõik see, mida pugas nägime, oli mi-
clagi omapärast; see pakkus pildi,
mis jääb silmale ette veel kauaks
ajaks.

J. Stenkeby.

200 lehte

Kõik